

foliis longis latisque, longitudine altera tanta ad latitudinem, nisi in imo folio, quod in annosioribus plantis longitudinem habet productiorem, crassius fit & caudicis naturam, instar vulgaris Tunæ, assumit. Ceterum folia e viridi saturatius glaucescunt, & spinas habent longas rigidasque, e fusco nigricantes (quem colorem semper obtinent) quincunciali ordine dispositas, penicillo piloso ad basim cinctas perbreui, nec, nisi in modo nascentibus foliis, conspicuo, venosis prominentiis rhomboidali figura a spinis ad spinas decurrentibus, sed minus elevatis ac conspicuis.

Flores supra idem folium plures proferebat, teneriter striatos, pro magnitudine plantæ minus amplos, conniventes & minus, ac in aliis (forte quod tam sero floreret) expansos, coloris obsoletius purpurascens, e flavo nempe in purpureum vergentes, staminibus intus numerosis purpureis, apices graciles transversos purpureos gerentibus. Stylus inter hæc columnæ specie stat, capitulo in quinque partes diviso terminatus. Fructus tum e viridi glauci erant, tuberculis pilosis ad basim obsiti, subinde spinulas emittentibus, plerumque iis carentibus; qui fructus ad maturitatem non pervenerunt, sed insequenti hieme deciderunt. Septembris fine & Octobris initio floruit.

Folia plantæ media altero tanto majora erant, quam figura nostra, quæ superiora repræsentat, monstrat.

Hæc species non dubito, quin sit, *Opuntia* foliis longissimis atro-viridantibus, maxima Americana *Breyn. Prodr. II. p. 79.* *Ficus Indica* major spinis nigricantibus, floribusque purpureis *Curassavica Hort. Beaum. p. 19.* An vero secundum *Plukenetium Alm. p. 147.* sit, *Atlatocnochtli*, seu *Tuna* ex albo in rufum colorem inclinans *Hist. Mex. p. 77.?* subdubito. „ Folia, ibi dicuntur, angusta „ oblonga, impense aculeata & nonnihil purpurascens, quod huic tantum generi peculiare, cum ceteris omnibus viridia sint: fructus valde spinosus: flos extra luteus, intra vero ipsius Tunæ colore.” Figura deest. Folia nostræ quidem oblonga, sed simul satis lata sunt, quæ ipsa quidem non purpurascunt, sed spinas tantum habent ex purpureo nigricantes.

TUNA MAJOR, SPINIS VALIDIS FLAVICANTIBUS, FLORE GILVO T. CCXCV. F. 380.

FICUS INDICA, SEU OPUNTIA EX INSULIS CARIBBÆIS HERM. IBID. F. 381.

TUNÆ majori spinis validis flavicantibus, flore sulphureo valde similis est, sed folia habet longiora, magis plana, minus vero in latum diducta, eminentiis rhomboidalibus non æque apparentibus. Spinæ illi similes sunt, sed nonnihil longiores & frequentiore ordine per folia, suprema præsertim, disposita. Præcipua autem differentia in foliis inferioribus est, quæ præter proportionem longa sunt, longitudine ad latitudinem sesquialtera, & quod inferius folium in caudicem tandem abeat, vulgaris Tunæ instar, cum illius folium imum latam folii naturam servet. Porro quoad flores notabile discrimen observatur; hi enim colore obsoletiore flavo, cui purpurei quid commixtum, (qui gilvus nobis dicitur) tincti

F. 380.

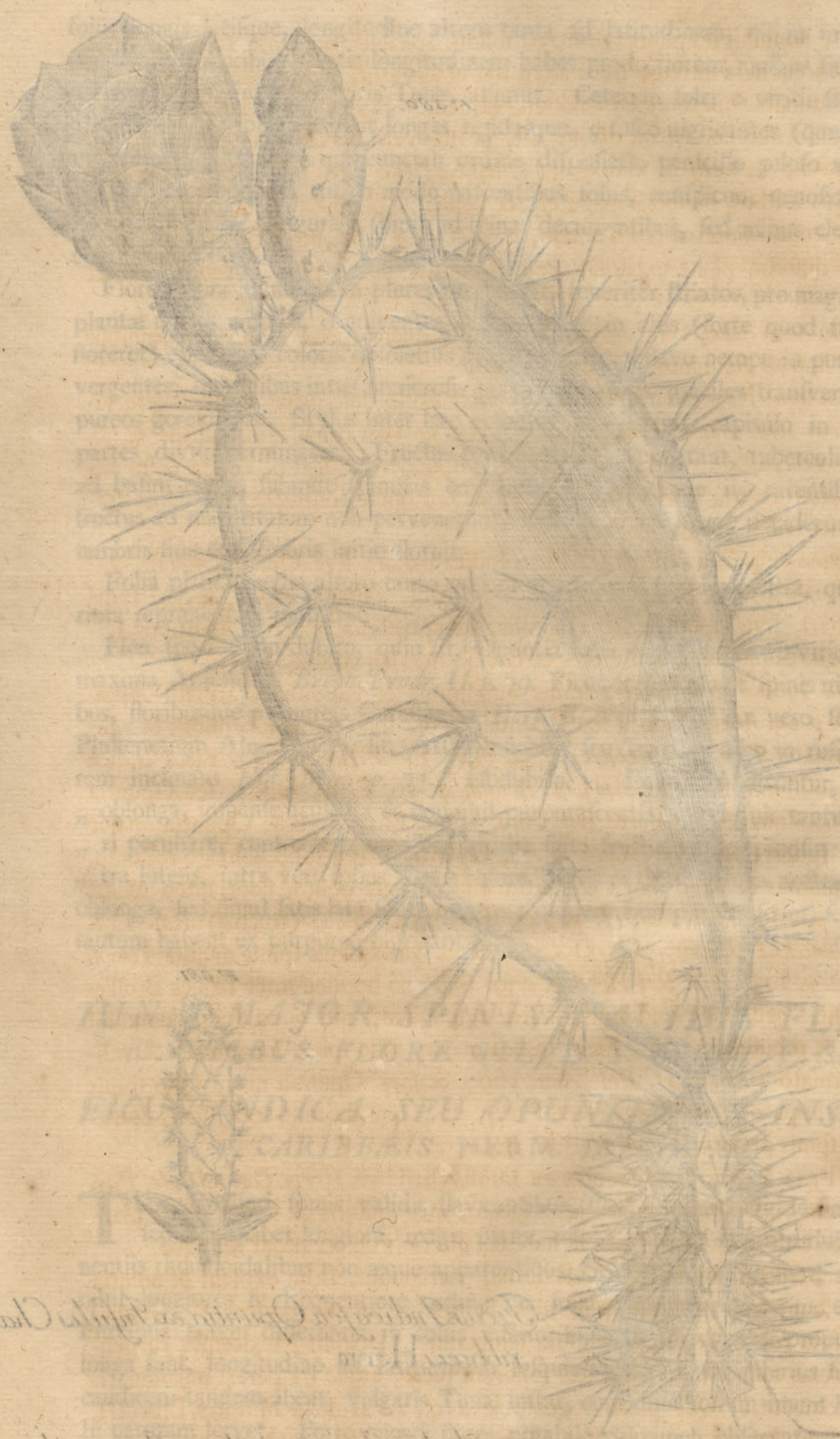

F. 381.

Ficus Indica seu *Opuntia* ex *Insulis Charibæis* Herm.

Luna major, spinis validis flavicantibus, flore gilvo.

CACTUS MAJOR SPINIS FLAVIS

CACTUS MINOR SPINIS FLAVIS

CACTUS MAJOR SPINIS FLAVIS

CACTUS MAJOR SPINIS FLAVIS
 CACTUS MAJOR SPINIS FLAVIS
 CACTUS MAJOR SPINIS FLAVIS

tincti sunt, nonnihil ampliores & magis foliosi, apicibus (qui crassiusculi sunt) staminibus croceis infidentibus, secus ac in illa observatur, in qua flores toti & apices cum staminibus sulphureum colorem obtinent. Stylus columnaris in septem partes crassiusculas coronatim divisus est, in illa vero specie sex tantum divisuras observavi; an vero id semper ita se habeat, pro certo non habeo. Denique fructus, quam illius, nonnihil major est, & penicillis pilosis ad basim usque cinctus.

Octobris initio florebat; flos autem, quum depingerem, non erat maturus, nec, ex caloris defectu, plene expansus, coloris obsolete lutei, petalis crebris tenuiter striatis.

Ceterum tum hæc, tum antecedens, tum sequens species spinis in omnibus foliis, ab imo ad summum usque, abundant.

Speciem hanc *Raquettes* & *Poirier piquant* titulo describere & depingere videtur *Labat Itin. Amer. Tom. IV. p. 31. & seqq.* cum color floris, quem *p. 36.* aureolum vel pallide rufescentem tribuit, respondere videatur, cetera enim descriptio parum refert, icon vero rudior est & tantopere contracta, ut cuique spinosæ speciei tribui queat.

Synonyma ejus mihi censentur: *Ficus Indica major*; sive *Opuntia major*, validissimis spinis armata *Breyn. Prodr. I. p. 35.* Ubi, „ *Ficui*, inquit, majori Indicæ vulgari, sive *Opuntia majori* similis, exceptis foliis dilute viridantibus, spinas longiores multoque validiores & flavescentes habentibus.

Opuntia Indica major, folio spinis longissimis & validissimis armato *Amm. Hort. Bos. p. 25.* *Ficus Indica* seu *Opuntia major*, folio spinis longissimis & validissimis armato *Par. Bat. Prodr. p. 334. Hort. Lugd. Bat. p. 243.* *Ficus Indica major spinosissima*, flore luteo *Hort. Beaum. p. 19.* *Ficus Indica*, seu *Opuntia major spinosissima* *Pein. Hort. Bos. Ann. 1690.* *Ficus Indica: Opuntia major Hystricis spinis* *Cup. Hort. Cath. p. 78.* *Opuntia major folio oblongo-rotundo, spinis longissimis & validissimis confertim nascentibus obfite, flore luteo* *Sloan. Cat. Fam. p. 193. Hist. Vol. II. p. 149. Tab. 224. fig. 1. (fructus)* *Raj. Hist. Plant. Tom. III. Dendr. p. 9.* *Opuntia major validissimis spinis munita* *Tourn. Elem. Bot. p. 205. Inst. Rei Herb. p. 239.* Sub quo nomine inter Icones Brossæanas inedita figura est laudabilis, nostræ respondens, nisi quod spinæ nonnihil longiores & robustiores sint. *Ficus Indica major*, folio spinis longissimis & validissimis armato *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & seqq.* *Opuntia major folio spinis longissimis armato* *Heuch. Ind. Hort. Vit. p. 22.* *Opuntia folio longissimis & validissimis spinis armato* *Wehm. Hort. C. Bos.*

Placet *Ficus Indicæ*, seu *Opuntia* ex *Insulis Caribbæis* *Herm. Cat. ad Calc. Par. Bat.* Iconem ex *Delineationibus* ejus adjicere, quæ junioris ex semine natæ plantæ est, quod an in hac specie ita se habeat, ulteriori observationi relinquo.

„ Tunarum fructus, ex *Historia Mexicana*, refrigerant, sitim explent & arentia viscera humefaciunt, unde in febribus & morbis biliosis conferunt. Gummi „ fert planta renum & urinæ calorem temperans. Ungunt Mexicenses carpen- „ torum rotas nimio motu æstuentes foliorum succo, atque ita peruri inflammari, „ que prohibent.” Qui plura cognoscere avet, adeat dictæ *Historiæ* *Libr. III. Cap. 44.* & *Historiam Jamaicæ* *Vol. II. p. 150. 151.* ubi ampla virium & usus hujus plantæ recensio.

*TUNA MAJOR, SPINIS VALIDIS FLAVI-
CANTIBUS, FLORE SULPHUREO T. CCXCVI. F. 382.*

PLANTA nobis descripta sex circiter annos habebat & quinque pedum altitudinem obtinebat, in qua sex septemve erant foliorum articulationes, foliis inferioribus & mediis dodrantem & pedem longis, sesquipalmum latis, superioribus nonnihil minoribus, digitum crassis, ex angustiore basi mox ampliatis, foliis inferioribus in medio, superioribus versus superiorem marginem in latum diductis, minus planis, sed fere semper nonnihil intortis, quorum margines & superficies penicillo spinarum, quincunciali, sed nonnihil, ac in duabus præcedentibus, rariore ordine dispositarum, armantur; spinis inferioribus duabus tribusque (in inferioribus foliis quatuor & quinque subinde) reliquis longioribus, crassioribus & rigidioribus, a se invicem recedentibus, reliquis vero pertenuibus in unum penicillum collectis, coloris ex albo & herbaceo flavicantis. Folia e viridi glaucescunt, & velut costas seu lineas latiusculas habent leniter prominentes, rhomboidali figura a spinis ad spinas ductas, in quarum medio alia perpendicularis decurrit linea, & quædam laterales obliquæ, sed vix advertendæ, quæ lineæ in inferioribus & mediis magis, quam in superioribus foliis, observabiles sunt.

In summis foliis flores nascuntur pallide flavicantes, nudi, polypetali, summo fructui infidentes, petalis a basi angusta in marginem latum diductis, teneris, striis valde subtilibus exaratis, staminibus & apicibus intus numerosis, ejusdem cum flore coloris, e quorum medio clava vel pistillum erigitur, capitulo striato vel sulcato, in sex nempe partes diviso, terminatum. Flores, ut in aliis speciebus, super fructu marcescunt, nec toti extrahi possunt, nisi per vetustatem; tum enim in fundo cohærentes, una cum pistillo, floris basi innascente, avelli possunt, ut dubium videatur, an polypetali, vel monopetali potius dici debeant.

Fructus, ut in ceteris, ante florem comparet, primo anno viridis, sequenti obscure purpureus, ovatus, in summitate excavatus, corona parvorum penicillorum pilosorum, & subinde quibusdam aliis in reliqua fructus parte dispersis, præditus. Ceterum fructus, hujus generis instar, unicapsularis, ab initio carnosus est, poris, in circulum dispositis, notatus; quibus poris semina non designantur, ea enim in centro fructus latent, quæ nobiscum ad maturitatem non pervenerunt, quamvis ipsi fructus maturi essent, pulpofi & succo sanguineo repleti.

Octobri florebat & fructus aliquot præcedentis anni maturos habebat:

Hanc Hortus Elthamensis habet, pro Ficu Indica seu Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Herm. Hort. Lugd. Bat. p. 243.* cujus ulteriora Synonyma sunt: Ficus Indica platycaulos *Hort. Beaum. p. 19.* Ficus Indica seu Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo, ad imum compresso *Pluk. Alm. p. 147.* Ficus Indica maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Pein. Hort. Bos. Ann. 1699. & seqq.* Opuntia maxima, folio spinoso latissimo & longissimo *Inst. Rei Herb. p. 240.* Opuntia folio oblongo latiori *Vat. Cat. Hort. Vit. p. 26.*

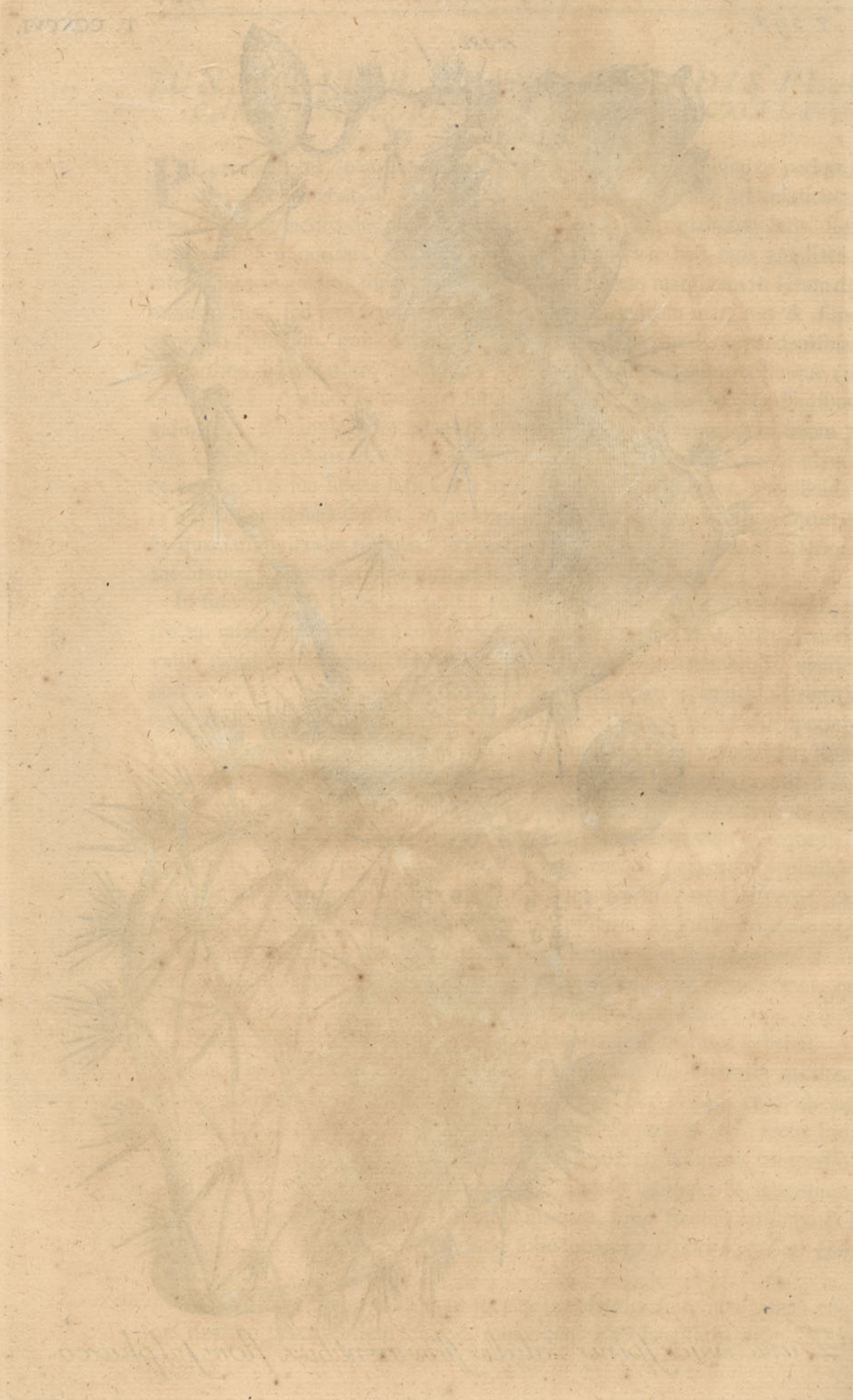
Observandum autem folia hujus speciei licet latiora sint, non tamen esse longiora duarum præcedentium foliis, & minus bene ideo longissima dici.

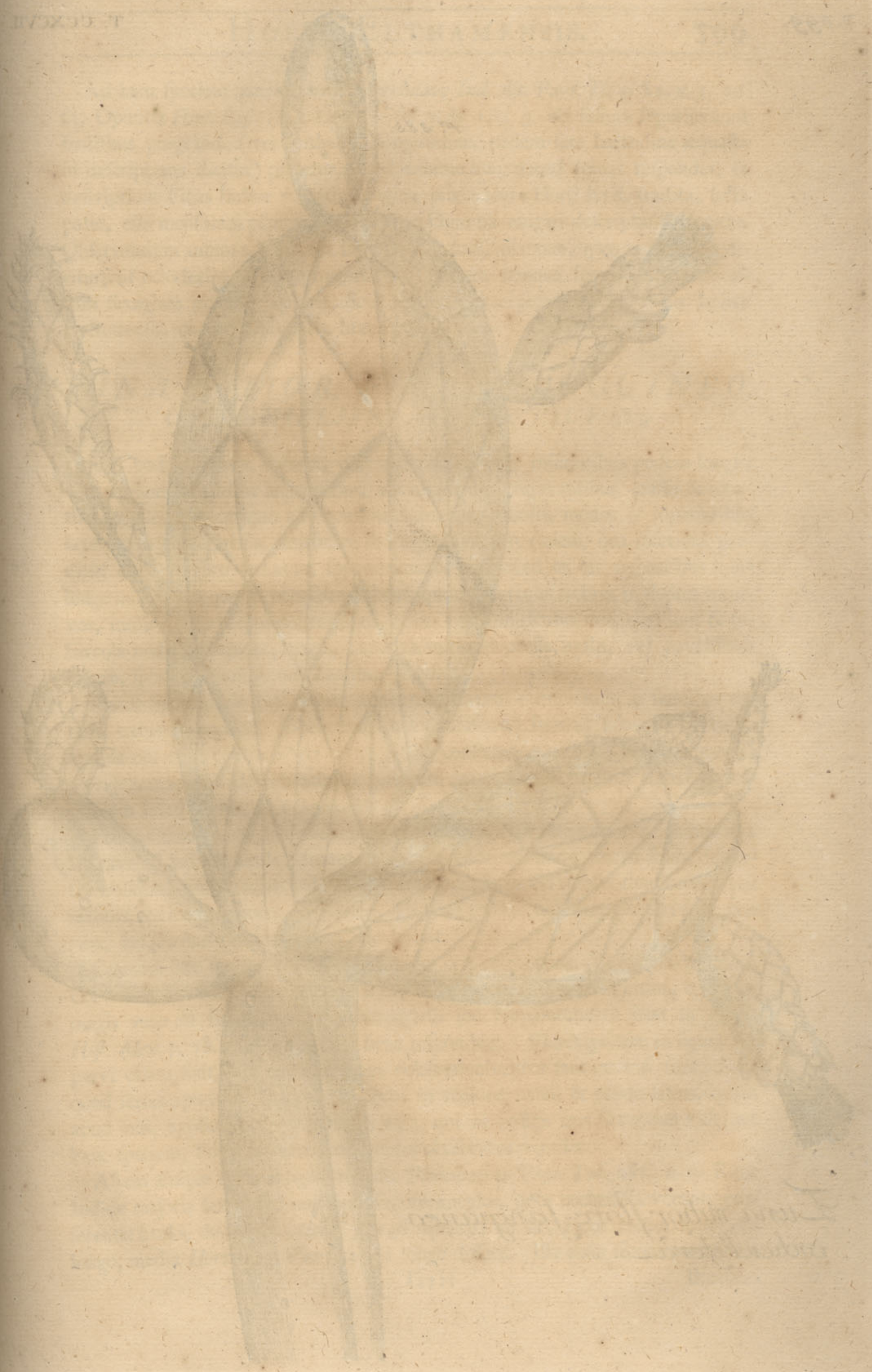
Ad

Luna major, spinis validis flavicantibus, flore sulphureo.

L. COZUMEL

Faint, illegible text, possibly a signature or date.

F. 383.

*Luna mitior flore sanguineo,
cochenillifera.*

Ad hanc speciem quærit *Herm. Boerhaave Ind Alt. Part. II. p. 82. n. 1.* an sit, *Opuntia Hort. Eyst. Auct. Ord. IV. fol. 7. fig. 1. 2. 3.* ubi folium superius cum fructibus prægrande (tres spithamas longitudine, pedem fere latitudine æquasse in descriptione dicitur) pingitur, quod minime huic quoad spinas respondet, & descriptione *Ficus Indicæ vulgaris*, pagina præcedente Horti Eyst. tradita, lecta patet, esse mensuram plantæ, folio 6. pro *Opuntia* vulgari descriptæ & depictæ. Observandum autem annosam & luxuriantem fuisse plantam, quæ tanta fuisse dicitur, ut octodecim pedum proceritatem vinceret, tamque speciosam, ut circuitum sexaginta pedum expleret, & in titulo iconi subjecto dicitur, *Ficus Indica Eystettenfis*, ex uno folio enata luxurians.

*TUNA MITIOR, FLORE SANGUINEO,
COCHENILLIFERA T. CCXCVII. F. 383.*

Sex pedum, quum floreret, erat altitudine, foliis inferioribus pedem longis, palmum latitudine æquantibus, aut aliquantum superantibus, crassis & robustis, caudicisque naturam assumentibus, cinereis, rimosis, mediis & superioribus læte virentibus, glabris, latitudine & longitudine fere eadem, qua inferiora, præditis, crassitie vero tenuiore, superioribus & junioribus ex his nascentibus foliis longe minoribus, quæ id peculiare habent, quod tuberculis crebris, in dentes incurvos, molles & herbaceos desinentibus, obsita sint, qui dentes mox decidunt & tubercula nuda relinquunt, magis, quam ab initio, depressa, nullis, vel paucissimis saltem, spinulis tenuibus nigricantibus prædita.

Flores Septembris fine aliquot annis tulit parvos conniventes, e tenuibus petalis, extus ex coccineo rubentibus, non (nobiscum) striatis, intus versus basim macula oblonga, ceu stria lata rubra pictis, conflatos, e quibus stamina numerosa porrigebantur, vivide rubentia, & pistillum inter hæc incarnatum stabat, in capitulum luteo virens, in octo radios divisum, desinens.

Fructus læte virens tuberculis parvis pilosis, pallide fuscis obsitus, quibus una alterave ad basim spinula adhæret cinerea: a tuberculis lineæ, ceu in foliis, ducuntur obliquæ, quincunciali ordine dispositæ, interstitia vel areolas rhomboides, ceu in foliis, sed longe minores, efficientes. Hi vero fructus nobiscum maturi facti non sunt, sed floribus præteritis mox deciderunt.

Ceterum hæc species creditur esse ea, e qua celeberrima illa insecta tinctoria, *Cochenillæ* & *Coccinellæ* nomine nota, in Nova Hispania colliguntur, quod eo magis vero est simile, quod *Nocheznopalli* seu *Nopalnocheztli* icon in *Hern. Hist. Mex. p. 78. & p. 459.* satis bene respondeat. Flores quidem in figura illa parvi etiam sunt, sed explicati, qui nobis conniventes tantum visi sunt; forte quod serius apud nos floreret, & forte in regione natali & calida latius, quam apud nos, explicantur, quamvis ab aliis, qui in nostris oris florentem viderunt hanc speciem, flores similiter conniventes observatos recorder.

Aliam absque floribus figuram dedit *Plukenetius Phyt. Tab. 281. n. 2.* *Ficus Indicæ majoris lævis*, seu non spinosæ, vermiculos, quos *cochenilla* vocant, proferentis titulo, de qua in *Almag. p. 146.* quærit, an sit, *Ficus Indica* folio oblongo, media *Hort. Reg. Par?* a qua longe differt. Illa enim secundum iconem

Brossæanam (ineditam) folia habet breviora & rotundiora, flores vero flavos ampliores, & tota planta longe minor est, humilis nempe & procumbens.

Opuntia maxima folio oblongo-rotundo majore, spinulis mollibus & innocentibus obfita, flore striis rubris variegato *Cat. Fam. p. 194. Hist. Vol. II. p. 152. Tab. VIII. f. 1. 2. nostræ eadem est.*

Vis roborans & cardiaca, cochenillæ vulgo adscripta, dubia & a cocco ilicino male translata mihi videtur, nec aliam præter diureticam virtutem ipsi inesse suspicor. Melius inservit tinctoribus & pictoribus, ad colorem non tantum purpureum, Lacca dictum, sed & vividissime sanguineum, qui coccineus vulgo dicitur, extrahendum, quo cum cæruleo commixto, violaceus producitur, & hoc reperto decantata Antiquorum purpura neglecta fuisse videtur, tinctores etiam cocco ilicino & Polonico uti desierunt.

*TUNICA RAMOSIOR, FLORE CANDIDO, CUM
COROLLA PURPUREA T. CCXCVIII. F. 384.*

QUOS Caryophyllos & Caryophylleos flores dixerunt plerique Rei Herbariæ Scriptores, malim Tunicas cum Officinis vocari, ad evitandam homonymiam Caryophylli veri aromatici. Neque enim Betonicæ Coronariæ a J. Bauhino usurpatum nomen eadem de causa, homonymiam nempe, adoptari potest.

Dodrantali aut majori hæc species nascitur altitudine, & ex radice fibrosa coliculos profert teretes glaucos, in plures ramos tenues, teretes & glaucos divisos, ab initio surrectos, dein sequentibus annis reclinatos, quibus folia adnascuntur e viridi glaucescentia, inter Saturejæ & Alfinis pratensis gramineo folio angustiore *Tourn.* folia media, inferius latiora, superius angustiora, visu quidem glabra, sed quæ tactu subaspera potius, quam glabra, apparent, lenia tamen potius, quam rigida sunt.

Flores in extremis ramulis nascuntur mediocri magnitudine præditi, per margines extremos dentati, incisura media reliquis profundiore, candidi quidem, sed non plane immaculati candoris, inferne enim dilutam viriditatis, superne a striis quibusdam pertenuibus, tenuissimam purpuræ tincturam habent, versus medium vero corolla eleganti purpurea distinguuntur. Nullæ floribus sunt maculæ aliæ vel puncta micantia, pili autem, qui intra & circa corollam illam e petalis prodeunt, adeo tenues sunt, ut vix conspiciantur. Stylus tenuis e duobus corniculis plumosis constat: stamina pro petalorum numero duplicata, alternis vicibus, aliorum hujus generis instar, progrediuntur, apicibus violaceis terminata. Calyces graciles, ex glauco virentes, nunc unum tantum, nunc duo ad basim squamarum appressarum virentium (inferiori superiori angustiori) paria habent. Junio mensæ floret. Flores autem mane explicantur, sub vesperam connivent, solentque singuli pluribus vicibus explicari. Ceterum flores inodori sunt.

Figura nostra ad plantam juniorem facta, ubi cauliculi sunt erectiores & minus frequentes; annosiores autem plantæ cauliculos habent longe frequentiores & magis, exteriores præsertim, reclinatos, furculos versus radicem plures & longiores foliosos proferunt. Flos figura marginali prima expressus, absque staminibus exhibetur,

F. 384.

F. 385.

Tunica rupestris, folio caespitose molli, flore carneo.

Tunica ramosior, flore candido, cum corolla purpurea.

COCCINEAE

Stemmatococcus (L.) DC. *Stemmatococcus* (L.) DC.
Stemmatococcus (L.) DC. *Stemmatococcus* (L.) DC.

hibetur, ut stylus clarius conspiciatur: figura secunda & tertia vascula, quæ quatuor tantum laciniis dehiscunt, quarta semina nigricantia compressa demonstrat.

In collibus Angliæ nasci dicitur, spontanea tamen mihi nondum observata. Nobis a Rob. Furber, Hortul. qui eam ex Horto quodam in Comitatu Hartfordienfi Londinum detulit, communicata fuit.

Descriptionem, figuram aut nomen, quod ipsi respondeat, non invenio apud Rei Herbariæ Auctores.

In foliis & nascendi modo plurimum ipsi similitudinis cum Caryophyllo minore repente *Raj. Syn. Stirp. Brit. Ed. II. p. 198. III. p. 335. Hist. Plant. Tom. II. p. 988 n. 6.* Utriusque floris eadem est figura, sed corolla in hac specie eminens est, & puncta, quæ illi peculiaria, desunt plane in hac, quæ causa est, ut illius varietatem credere nondum queam, præsertim quod hujus nostræ speciei calycis folia inferiora breviora, nec in æque, ac illius, longum mucronem producta sint. Porro nostræ hujus flos sub vesperam tantum connivet, illius vero plane clauditur.

A sequenti specie differt cauliculis ramosis, numerosos flores sparsos alentibus, foliis minus glaucis & minus mollibus, floribus inodoris candidis corollatis, calyce graciliore inclusis.

*TUNICA RUPESTRIS, FOLIO CÆSIO MOLLI,
FLORE CARNEO T. CCXCVIII. F. 385.*

QUÆ NAM hæc sit species, paullo laboriosioris disquisitionis opus est, quod antequam aggrediar, descriptionem ejus veram simplicemque præmittere contentaneum videtur, nam hac cognita de aliorum sententiis facilius pronuntiare licebit.

Spargit autem hæc tunica ex radice lignosa plures quoquoeversum ramulos breves, lignosos, graciles, humi procumbentes, e quibus crebri furculi foliosi breves enascuntur, & inter hos numerosi hinc inde surgunt cauliculi semipedales & dodrantes, graciles, teretes, foliis ad genicula, ut in aliis, adversis cinctos, in quorum fastigiis flores modo solitarii, modo gemelli, Sole Geminos peragrante, erumpunt, dilute purpurascens, subtus nonnihil pallidiores, per oras denticulati, tribus versus umbilicum floris striis nonnihil saturatioribus picti, & pilis, circa has strias purpureis, hirsuti. Stamina his, ut aliis, pro petalorum numero duplicata sunt, quæ non una, sed successive emergunt, duo nempe triave primo, dein reliqua, apicibus violaceis prædita: Dilute, ut dictum, purpurascunt hi flores, seu carnei sunt coloris, cui violacei tantillum admixtum est: pilis tantum striisque, quæ tamen vetustate mox evanescent, variegati sunt, nulla autem puncta candicantia vel alius coloris habent. Vesperi se aperiunt flores, & per plures dies aperti manent singuli, odorem spirantes subtilem caryophyllaceum. Cum Sol Geminos egressus fuerit, disparere incipiunt flores, ut circa finem Junii mensis Juliique initio nullos omnino hujus speciei relictos flores videas. Calyces ad basim duobus, subinde uno tantum, squamarum obtusarum arte appressarum, coloris obscure purpurei, paribus cinguntur. Folia glauca angusta minus rigida, leniter sulcata, per oras minutissime crenata sunt, quod & in aliis Tunicæ speciebus observatur, sed adeo tenuiter, ut nullo penicillo exprimi queat.

Sponte

Sponte nascitur in cautibus altis, *Chedder-Rocks* dictis, in agrò Somersetiensi; non longe ab oppidis *Chedder* & *Axbridge*, locis admodum præruptis, ut absque scalis & perticis vix copia ejus fieri queat. In hortum translata facile apprehendit diuque durat; præcipue si solum sit nonnihil arenosum, nec udum.

Caryophyllus silvestris primus *Clusii Hist. p. 282.* quem Caryophyllum silvestrem humilem flore unico vocat *C. B. Pin. 209. n. 6.* floribus huic proxime accedit, at coliculos habet & folia breviora angustioraque, densius congesta, rigida, Juniperinis similia, pungentia, minus glauca, ac nostra species, nec furculis foliosis æque abundat, minusque repit.

Caryophyllus minor repens *Raj. Syn. Edit. I. p. 138. II. 198. III. 335. Hist. Tom. p. 988. n. 6.* planta est tam a præcedenti Clusii, quam a nostra, plane diversa. Cauliculos, quam nostra rupestris, habet longiores, magis resupinos, radicem tenuiorem, folia viridiora subhirsuta, Hyssopi foliis similia, sed minor, calycis squamas cuspidatas, flores minores, indoros, serius comparentes, Junio nempe & Julio mensè, quo tempore nostra plane defloruit, colore saturatiore tinctos; parte nempe supina vividissime purpurantes, subtus autem obscuriores & fere plumbeos, quorum singula petala lambdoeide linea coccinea saturatiore & multis punctis argenteis superne distinguuntur. Flores gerit tum hæc minor repens, tum illa Clusii, tum nostra rupestris species modo singulos, modo binos & subinde ternos, ut ab eorum numero in his speciebus nulla distinctionis nota desumi queat.

Cum vero in hanc repentem speciem inciderimus, non alienum videtur de Synonymis ejus quædam monere. Est vero huic eadem *Betonica coronaria*, sive *Caryophyllus minor folio viridi nigricante, repens, flore argenteis punctis notato J. B. Hist. Tom. III. L. 29. p. 329.* Ubi tam bene describitur & depingitur, ut mirer *Rajum* pro sua non agnovisse, sed distincto loco verbis *J. Bauhini* recensuisse *Hist. Tom. II. p. 990, n. 11.* Quam speciem Caryophylli silvestris septimi titulo breviter describit & figura non aliena ex *Lobelianis* illustrat *Clusius Hist. p. 285.* Caryophyllum simplicem supinum latifolium dixit *C. B. Pin. p. 208. n. 5.* ad differentiam Caryophylli virginei *Tab.* quem Caryophyllum simplicem supinum angustifolium vocavit *Ibid. n. 6.* per se enim non est latifolius, sed potius angustifolius. Advertit hæc *Synonyma Vaillantius Bot. Par. p. 31. n. 2.* labitur autem, dum credit *Armerium* florem tertium *Dod. Pempt. p. 177.* quem sub Caryophyllo silvestri humili flore unico locet *C. B. Pin. p. 209. n. 6.* huc referri debere, ideo quod Auctor dicat, quod flores quandoque duos aut tres ferat. Et figura & descriptio *Dodonæi* desumpta est ex *Clusio.* Dicit *Clusius* Caryophyllum suum silvestrem primum interdum binos gerere flores *Hist. p. 282.* *Dodonæus* vero adjecit tres. Id vero novum non est in hisce speciebus, flores modo solitarios, modo duos, modo tres in eodem cauliculo nasci. Planta vero *Clusii* longe diversa est ab hac specie, quam nec *Dodonæum*, nec *Vaillantium* cognovisse credo. Hujus sane, nempe Caryophylli minoris repentis *Raji*, quem *Tunicam campestris supinam, flore micante* voco, & non alius figuram, eamque parum bonam dedit *Pluken. Phyt. Tab 81. f. 3.* quem Caryophyllum silvestrem, *Alsines holosteæ arvensis glabræ foliis, flore unico, calyce barbato* vocat; monstrant id calycis foliola, quamvis ea justo angustiora
ad

ad basim pingi curaverit. Afferuit sane mihi Car. Du-Bois se non aliam dedisse Plukenetio speciem, eamque non in Borealibus, ut Plukenetius refert, sed in Australibus potius, nempe in colle quodam prope *Croyden*, vocato *Dubbers-Hill*, lectam. Quem errorem in Synopsis Rajanæ Editione tertia, Plukenetio ansam dante, commissum corrigant B. L.

Descripsimus, differentias dedimus, diximus quid non sit, jam quamam sit nostra species videamus. Minime autem videtur dubium, quin sit *Armeriæ* species, flore in summo caule singulari Doody *Syn. Ed. I. App. p. 242. II. 199. III. 336. n. 2.* cum asseveret Doody a repente vulgari plurimum differre. Non alia autem adhuc innotuit in Anglia nascens species, quam rupestris illa, cui nomen illud tribui queat, quæ minime eadem cum *Caryophyllo* silvestri humili flore unico *C. B.* quem suæ eundem suspicabatur Doody. Debuisset tamen locum specialem enarrare Doody, quod cum non fecerit, suspicor eum specimen tantum hujus plantæ ficcum vidisse. Minus clarum est, rupestris ne, vel campestris indigitetur per *Armeriam* silvestrem humilem, flore unico rubello in *Phyt. Brit.* Color quidem floris illam (rupestris) at locus & nomen Anglicum hanc (campestris) videntur suadere speciem. Fit enim ibi vulgaris, & in collibus pratibus nasci dicitur & appellari *Pinks or Maiden Pinks*. Synonyma, quæ ibi recensentur, nempe *Caryophylli* sylvestris humilis, flore unico *C. B.* non competunt, unde ea non inconsulto omisit *Merretus in Pin.* ut & locum, ut sane hic rupestris potius, quam campestris, intellexisse videatur.

Figura *Caryophylli* alterius minimi, flore simplici, micis aureis asperso *Lob. Icon. p. 444.* videtur non male repræsentare *Tunicam* nostram rupestris, folio cæsius molli, flore carneo. Hanc figuram *Lobelius in Hist. Belg. p. 530.* habet cum inscriptione Belgica sequenti: *Andere aldercleynste reet op gaende zeer aerdighe gheplekte wilde Ginofflen*, cui titulum latinum modo memoratum subjicit. *Lobelius* vero, in descriptione nimis brevis, dubios nos relinquit. Quæ habet sequentem in modum sonant *p. 531.* „ *Dander is met recht opgaende Steelkens, hebbende bladerkens ende bloemkens den voorgaenden niet ongheliick, welcke de Heere van S. Aldegonde in sinen Hof ghecreghen heeft tot Holland: de Steelkens ziin onghetack, eenen voet oft onderhalven hooghe, draghende een oft twee bloemkens op d'opperste.* Quæ in nomine de micis habet aureis, eas in descriptione tacet. Cum vero *Lobelius* & *Tunicæ* campestris supinæ, flore micante, maculas aureas argenteasque tribuat, quas tamen argenteas tantum habet, videri posset *Lobelius* strias illas pilosas saturatiores, quæ macularum speciem præbent, intellexisse, & ex figura sua aureas commentus fuisse. *Lobelianam* plantam *C. Bauhinus Pin. p. 208. n. 4.* vocat *Caryophyllum* simplicem minorem, flore punctato, nec plura Synonyma habet. *J. Bauhinus Hist. Tom. III. L. 29. p. 329.* ubi *Betoniam* coronariam minimam, micis aureis aspersam vocat, præter figuram & nomen *Lobellii* atque *C. Bauhini* nil habet, nec se plura de hac specie nosse fatetur. Nec inter Recentiores Botánicos aliquis huic plantæ lucem attulit. Quam enim *Tunicam* silvestrem supinam, flosculis eleganter micantibus *Ruppius Fl. Fen. Edit. II. p. 94.* vocat & *Caryophyllo* simplici minori flore punctato *C. B.* jungit, facit contra mentem *Lobellii*, dicentis cauliculos erectos,

ut minime sit dubium, a Ruppio indigitari Caryophyllum simplicem supinum latifolium C. B. Gerardi Emaculator *Johnsonus* lucis loco tenebras & confusionem attulit huic plantæ & Auctori suo: figuram habet Lobelii, at nomen & descriptio falsa sunt: vocat Caryophyllum montanum album p. 594. *Gerardus* vero p. 476. sub dicto Caryophyllo montano albo exhibuerat cum nomine figuram Tabernæmontani, descriptio autem Gerardi alia est, ac Tabernæmontani, & ad figuram illius efficta: Tabernæmontanus flores inodoros, Gerardus vero satis odoratos dicit, quasi vidisset & odore percepisset plantam. Sic *Johnsonus* alienum nomen & commentitiam descriptionem tribuit alienæ plantæ, & hujusmodi errores plures occurrunt apud Emaculatorem, graviores sane, quam Tabernæmontani compilatoris Gerardi. Hunc Tabernæmontani Caryophyllum montanum album C. *Baubinus* vocat Caryophyllum sylvestrem vulgarem angustifolium *Pin.* p. 209. n. 2. ut supra relatam, qui longe differt a *Lobelii* Caryophyllo altero minimo, flore simplici, micis aureis asperso. Propius vero ad Lobelianum accedit, Caryophyllum Virgineus *Tab. Icon.* 283. *Hist. L.* 2. p. 2. Hunc non describit Tabernæmontanus; *Gerardus* vero p. 477. ubi nomen & figuram Tabernæmontani exhibet, ne nil dixisse videatur, quædam commentitur, & ex nomine colorem hariolatur, floresque incarnatos dicit, ac si vidisset. Nemini sane præterquam ipsi Tabernæmontano notus fuit Caryophyllum virgineus ille: *J. Baubinus* ad Caryophyllum silvestrem primum *Clusii* refert *Hist. Tom: III. L.* 29. p. 328. C. *Baubinus* distinguit & Caryophyllum simplicem supinum angustifolium vocat *Pin.* p. 208. n. 6. Floris figura & modo nascendi convenit melius cum Tunica nostra rupestri folio cæsis molli, flore carneo, quam cum alia quacunque nota specie, nec dubitarem eandem pronunciare, ni Tabernæmontanus folia nostra angustiora pingeret, quæ tamen differentia accidentalis esse potest:

An Caryophyllum Cambrensis *Poole Park. Par.* p. 311? quem sequentem in modum describit: „ The Poole Flower, growing naturally upon the Rocks near „ *Cogshot Castle* in the *Isle of Wight*, is a small Flower, but very pleasant to „ the Eye, by reason of the comely proportion thereof; it is of a bright pale „ red, thick speckled, and very small with white, that it seemeth to be but „ one Colour; the Leaves of the Flower are but smally jagged about: It is constant.” In qua descriptione sunt nonnulla, quæ nostræ speciei respondent, quædam vero discrepare videntur. Flores sunt aspectu jucundi, colore dilute purpurante, sed maculas crebras non habent, nec puncta alba, quoniam tamen pili saturatim purpurei macularum speciem præbent, & quoniam mixturam albedinis habent flores, & quoniam *Parkinsonus* adeo tenuiter albis punctis notatam dicit, ut non nisi simplex color appareat, videtur descriptio ejus cum nostra planta conciliari posse. *Parkinsonus* figuram nullam habet. Qui eo iter facient, inquirent.

VALERIA

VALERIANELLA CANARIENSIS FRUTESCENS
SIMPLA NOBLA DICTA

P. 405.

T. CCXCIX.

F. 386.

Valerianella Canariensis frutescens, Simpla nobla dicta.

XI. CC. XIX

Valeriana Carum... Rapa nobis data

VALERIA

VALERIANELLA CANARIENSIS FRUTESCENS,
SIMPLA NOBLA DICTA T. CCXCIX. F. 386.

VALERIANELLÆ vulgari, flore & femine tantopere similis est hæc planta, ut ejus generi annumerare minime dubitem, quamvis in nonnullis differat: nempe foliis ad genicula ternis & caulibus racemisque trifariam divisus & subdivisis, floribus & feminibus longioribus pediculis insidentibus, & quod flores simulac dehiscunt, infundibuliformem figuram, laciniis revolutis, amittant. Enimvero hæc differentia tantæ non sunt, ut novo generi fabricando sufficiant. Umbelliferis autem annumerari non potest hæc planta, ut nec Valerianella debet, quoniam primum umbellam proprie dictam non gerit, dein quod flores, si accurate examinentur, monopetali sunt.

Ceterum perennis & fruticosa est hæc planta, altitudine plerumque cubitali & sesquicubitali, caule digitum crasso, lento fungoso, sordide pallido & inæquali, qui in ramos superiora versus tergemina divisione brachiatur, quibus ad singula genicula terna, raro bina, adnascuntur folia simplicia, utrinque angustata, in medio latiora, venosa, lævia & splendentia, parte supina viridia, prona pallidiora, nervo medio albicante distincta. Intergenicula teretia sunt, pallida, totidem lineis virentibus, quot sunt ad genicula folia, striata, & singulis geniculis ternæ inter foliorum pediculos apponuntur ligulæ laciniatæ, punctis nigris lucidis terminatæ. Folia superiora versus minora fiunt, e quorum alis plurimi racematim digesti flores & femina nascuntur; nempe e singulis geniculis terni nascuntur pediculi, qui ternaria divisione in plures alios, Spergularum instar, dividuntur & subdividuntur, horum vero basi non terna, sed bina saltem apponuntur folia parva, quæ ad extremos pediculos tam parva fiunt, ut laciniæ potius, quam folia dici mereantur.

Extremis pedioliis eodem tempore femina & flores innascuntur, qui, antequam explicantur, geminatorum globulorum speciem præbent, flore vero ad explicationem se accingente figura illa perit. Ceterum flores ab apice in quinque æquales lacinias dehiscunt, quæ laciniæ derepente exteriora versus ad basim usque convolvuntur, ut pentapetali videantur flores, accuratius autem inspecti anulum habent & in basi cohærent, Veronicæ vel Anagallidis instar. Puffilli sunt hi flores, coloris ab initio herbacei, per vetustatem in subfuscum vergentis, quo tempore toti cohærentes decidunt, ut monopetalos esse dubitare non liceat. Apices e medio florum pendent longiusculi, totidem, quot sunt floris segmenta, staminibus brevissimis vix visibilibus appensi, coloris ab initio flavicantis vel herbidi, dein, excussa farina spermatica, subfusci. Stylus e duobus corniculis cirrosis constat. Calycem deprehendere potui nullum, nec supra, nec infra embryonem, saltem eminentiæ quædam exiles, velut in Valerianella in summo fructu adsunt. Fructus autem, vel semen gemellum, Valerianellæ instar, cohæret, oblongum, leniter per maturitatem compressum. Quod semen & flores sub diverso statu in margine separatim appinguntur: nempe figura prima flores antequam aperiuntur, 2. 3. jam se aperiennes, 4. magis explicati, 5. segmentis se revolventibus cum staminibus collectis, 6. cum

6. cum staminibus sparsis, 7. sine staminibus, cum laciniis autem revolutis plerique flores in figura majori & primaria picti sunt: fig. 8. semen maturum exhibetur coharens, fig. 9. dehiscens, 10. folium inferius demonstrat.

Sole in Geminis & Cancro versante floret, in Leone existente semina maturat. Postquam floruit, folia ejus exarescunt & rubiginosum colorem contrahunt, mox novis succrescentibus planta ob splendorem gratiorem aspectum præbet, alias valde amœna non est, & raritatis saltem gratia in Curiosorum Hortis colitur.

Planta inodora est: folia saporem habent subadstringentem, herbaceum, lenissime amaricantem, non ingratum. De viribus quidem nil constat, esse vero apud Canarienses in usu nomen gentis, supra & jam denuo memorandum, testatur. Dicitur vero, referente *Plukenetio Alm. p. 347.*

Simpla nobla Canariensibus; Planta oblongis amplioribus splendentibus foliis ternis, caulem ambientibus, venosis ipsi *Pluk.* dicto loco, & Bupleuroides, quæ Simpla nobla Canariensium *Pluk. Boerb. Ind. Alt. p. 72.*

*VERBENA BONARIENSIS ALTISSIMA,
LAVANDULÆ CANARIENSIS SPICA MULTIPLICI
T. CCC. F. 387.*

SOLANUM & Tagetem Bonarienses supra recensui statura egregia plantas; tertiam nunc adjicio altitudine nulli ex prioribus secundam. Ad quatuor autem & amplius hæc assurgit cubitorum altitudinem, caulibus quadrangulis, robustis, digitali ad basim crassitie, hirsutis, quos folia inferius cingunt (vid. figura marginalis prima) subrotunda, dentata, at quæ medios occupant caules, longiora fiunt (vid. figura secunda) & sensim superiora versus angustiora, similibus denticulationibus per margines incisa, valde quam hirsuta, rugosa & aspera, multis venis obliquis & transversis undique exarata.

Summos caules & ramulos plurimæ terminant spicæ, Lavandulæ maritimæ Canariensis, spica multiplici cærulea *Pluken. Alm. p. 209. Tab. 303. f. 5.* fimiles, & simili more, sed densius fere congestæ, ab initio tenuiores & breviores, ut ipsa figura primaria demonstrat, per maturitatem vero crassiores & longiores, cujusmodi spica seorsum appicta est figura tertia. Ceterum spicæ crassiores quidem fiunt, quam Lavandulæ illius spicæ, sed non æque, ac illius, longæ. Singulæ vero spicæ e plurimis floribus & calycibus dense congestis compactæ sunt, quorum unicuique ad basim ligula tenuis herbacea apposita est. Calyces in quinque exiguas laciniis invicem appressas desinunt, quatuor in sinu suo semina oblonga gracilia, per maturitatem fusca, continentis. Flores parvi sunt, modice incurvi, in quinque æqualia, leviter in extremo margine incisa segmenta divisi, colore tincti purpureo. Hi flores seorsum figura quarta, figura quinta calyces, sexta semina designata sunt.

Nata fuit speciosa hæc Verbenæ species, præcedentium Bonariensium plantarum instar, nempe ex feminibus inter chartas sparsis, & ab ipsis speciminibus ficcis, e Bonariensi agro acceptis, degluptis.

VERBENA

Verbena Bonariensis L. var. multiflora

VERBENA

VERBENA BONARIENSIS L. var. MULTIFLORA

F. 388.

Verbena Carolinensis,
Melissae folio aspero.

*VERBENA CAROLINENSIS, MELISSÆ
FOLIO ASPERO T. CCCI. F. 388.*

CAULIBUS surgit sesqui & bipedalibus, hirsutis, obtuse quadrangulis, qui ad singula genicula geminos ad intermedium caulem emittunt ramos, aliarum hujus specierum instar, foliis cinctos aduersis, inferius (vid. figuram marginalem quintam) latioribus, Melissæ hortensis foliis similibus, superius vero angustioribus, obtusioribus & aliquanto, quam Melissæ folia, magis productis, per ambitum ferratis, multis venis fortuito ductu exaratis, tactu asperis, quamvis non multum pilosa sint folia, nisi parte inferiori, idque leviter.

In plures autem circa sui medium caulis ramos abit, quorum extremitates spicis terminantur oblongis, gracilibus, conjugatim, ceu in aliis speciebus, orientibus, quibus flores adherent parvi, pallidi, levi purpura tincti, in quinque lacinias subrotundas, proxime æquales, divisi, laciniis duabus superioribus galeæ instar surrectis, e calycibus prodeuntes in quatuor angusta segmenta divisis, quos semina subsequuntur quaterna, pressim juncta, oblonga, lævia, per maturitatem nigra, quæ cum flore seorsum utrinque, nempe figura prima flos, secunda & tertia semina coherentia, quarta sejuncta depicta sunt. Apices in floris tubulo brevissimis & inconspicuis hærent staminibus, ejusdem cum flore coloris.

Sole Libram agitante nobiscum floruit, orta e seminibus Carolinenfibus.

Verbena Caroliniana, folio integro serrato scabro H. S. *Pet. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 249. num. 10.* huic speciei, ni fallor, eadem est.

*VERBENA MEXICANA TRACHELII FOLIO,
FRUCTU APARINES T. CCCII. F. 389.*

CAULES huic, quam præcedenti speciei, altiores; cubitales & sesquicubitales sunt, crassiores & magis angulosi, hirsuti, quibus ad genicula folia adherent ad basim lata, extremitatem versus acuminata, figura & incisura foliorum Trachelii, sed teneriora & minus rigida, venis obliquis & transversis multis exarata, superne viridia, inferne pallidiora, hirsuta & aspera, pilis tenuibus obsita, in dorso præcipue & in margine foliorum conspicuis. Quæ folia, quin caules, sed præcipue semina adeo hispida sunt, ut tangentium digitis & vestibus tenaciter adherent.

Caules & rami eandem cum reliquis Verbenæ speciebus observant divisuram, spicæ autem non ramosæ sunt, & in eo a reliquis insigniter differunt, quod semina gerant hispida, Aparines figuram fructus æmulantia; duo nempe tantum singulis floribus succedunt, presse ab initio juncta, per maturitatem vero sponte sua ab invicem secedentia, pellicula cincta hispida, ipsa vero semina seu nuclei pellicula si eximantur, rugosa sunt, figura seminum Buglossi vel Echii. Semina hæc, vel capsulæ, postquam flores deciderunt, deorsum inclinant, & multæ earum, antequam maturæ sunt, decidunt, ita ut spicæ iis viduæ sæpe conspiciantur; ab initio autem capsulæ illæ erectæ sunt &, ut modo dictum, pressim junctæ. Enimvero capsulæ hæc nihil aliud sunt, quam calyces, qui postea capsularum naturam assu-

munt. Equidem ubi floret planta, & ante etiam quam flores explicantur, calyces illi in quatuor crenas dehiscunt in summitate, in quatuor tamen non æque segmenta, immo nec in duo facile dividuntur, sed potius integri ab initio videntur. Quibus non obstantibus, cum de reliquo cum aliis Verbenis conveniat, ab earum consortio excludi non meretur hæc species. Ceterum calyces, ut supra demonstratum, ab initio surrecti sunt & quadrangulares, oblongi, ad seminum vero augmentum crassescunt & ex quadrangularem rotundam figuram acquirunt, vasculorum jam munia obeuntes, ad seminum vero maturitatem rotundæ fiunt hæ capsulæ, figura seminum Aparines, quorum instar mox ab invicem secedunt.

Flores sunt majusculi, dilute purpurei, in quinque subrotunda, invicem æqualia, segmenta divisi, in quorum tubulo duo hærent apices flavii, staminibus brevibus insidentes, cujusmodi flos seorsum figura marginali prima, secunda vero semen dempto involucro, & tertia folium inferius designatur. Spicæ plerumque tres ad singula genicula progrediuntur, & a dodrantali ad pedalem & bipedalem subinde longitudinem excrescunt.

Nata fuit e feminibus Mexicanis, & Septembri mense primum floruit Anno 1726, dein sequentibus annis maturius, Julio nempe & Augusto, flores dedit.

*VIOLA MONTANA LATIFOLIA, FLORES EX
RADICE, SEMINA IN CACUMINE FERENS CAT. PLANT.
GISS. ET APP. P. XXXVI. T. CCCIII. F. 390.*

GISSÆ Hassorum, qua Septentrionem spectat, saltus est mille circiter passibus dicto ab oppido distans: *Hangstein*, a præruptis & veluti pendulis scopulis, ei nomen. In hoc saltu, locis meridiei obversis, ad sinistram, si ascendas, lapidina, solo friabili, nigro pingui, lapidibus strato, locis umbrosis, frutetosis magna est hujus Violæ copia, præter alias minus vulgares plantas, quas nemus illud, verno præcipue tempore, abundè alit, ut nativum hortum floribus vernis confutum non immerito dicere liceat. Inde semina nactus Horto Elthamensi dedi, ubi aliquot annis læte viguit & floruit, postea, umbræ, credo, & lapidum desiderio, periit. Quæ elegans Violæ species, cum, præterquam quod de illa in dicti Catalogi Appendice dictum est, a nemine adhuc descripta vel depicta sit, operæ mihi videor facere pretium, si descriptionem & figuram ejus hoc loco dederò.

Radix ei perennis est, lignosa, unde numerosa fibrarum rigidarum, cortice ex fusco nigricante vestitarum, soboles undique spargitur. E qua radice primo vere, eodem cum vulgari Viola Martia tempore, plura emergunt folia, parva ab initio & convoluta, procedente vero tempore multum ampliata, subrigida & subrotunda, præsertim inferiora, extremitatem versus in obtusum mucronem producta, per ambitum dentibus obtusis latiusculis incisa, venis obliquis exarata, superne viridia & tenuibus pilis hinc inde aspersa, inferne pallidiora & pilis destituta, glabra, longioribus tum & crassioribus, quam ab initio, pediculis insidentia.

Flores inter folia juniora primo vere plures erumpunt, suaveolentes, majores aliquanto, quam Violæ vulgaris Martiæ, & pallidiores, coloris nempe e violaceo carulescentis. Qui flores stylos licet & embryones æque, ac stamina & apices, obtineant, raro tamen fit, fieri autem subinde contingit, ut vascula extra caules
floribus

F. 389.

Verbena Mexicana Trachelii folio. fructu Aparines.

[Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page]

F. 390.

*Viola montana latifolia, flores
ex radice semina in cacumine ferens.*

floribus his radicalibus succedant, plerumque vero vascula illa tantum, quæ summo cauli innascuntur, postquam flores ad radicem præterierunt, ad frugem perveniunt. Quæ vascula brevibus inter summa caulis folia pediculis hærent, satis magna, oblonga, glabra, dilute virentia, obtuse triquetra, aliorum instar trivalvia, seminibus rotundis pallidis repleta. Caulis autem ille dodrantalem plerumque acquirit altitudinem, triquetrus, glaber, foliis aliquot, præsertim in summitate, præditus. Calyces ubique, nempe tum florum sterilium, tum fertilium, tum ubi petala desunt, e quinque foliolis virentibus, tribus majoribus, & duobus minoribus seu angustioribus constructi sunt. Petala autem plerumque desunt capitulis illis seu calycibus, quibus vascula in summo caule includuntur; præter stylium autem his insidentem stamina etiam observantur quinque, & totidem apices, ut sexus, ceu vocant, differentiam causari non liceat in hac specie. Fit enim quandoque, ut petala in summitate ad vascula foetifica compareant, sed cum id rarius contingat, factum est ut nomen de eo, quod plerumque fit, antehac composuerim.

Figura nostra duplex est, nempe plantæ junioris cum floribus, & adultioris cum fructu, & hic præterea seorsum inter utramque superius designatus est.

A Viola vulgari Martia purpurea multum differt; nempe quod caulifera sit, vascula majora & longiora gerat, folia vero latiora proferat, magis producta & crenis latioribus prædita. Porro non repit flagellis emissis, illius adinstar, & vascula, si aliquando prope radicem oriantur, firmioribus & erectis pedioli insident, cum in vulgari pedioli tenuiores sint, & præ debilitate humi jaceant, rotundioraque & minora vascula habeant.

A Viola montana cærulea grandiflora Hort. R. Par. seu Melanio montano Lugd. de qua, an esset, quæsi veram in dicto Catalogo, insigniter differt, immo, ut verum fatear, cum illa comparari non debet, de quo, non visa planta, nec Historia Lugdunensi, quæ ad manus non erat, consulta, mihi tum constare non poterat. Illa enim acaulos est, flores habet multo ampliores, folia vero parva, bicolori arvensi similia, secundum specimen Phytophylacii Sherardini, quod non bene præsentatur in *Hist. Lugd. Tom. II. p. 1204.* crenæ enim omisæ sunt, nec flores satis ampli facti, pediculi vero justo longiores sunt.

Non absimilis autem est Violæ Martiæ majori hirsutæ inodoræ Plot. *Hist. Nat. Ox. C. 6. 2. 3. Tab. 9. f. 1.* seu Violæ Trachelii folio nonnullis Raj. *Plant. Hist. Tom. II. p. 1051.* præsertim quoad folia, differt tamen non parum; illa nempe foliis & pediculis est hirsutis, crenis nonnihil minoribus, foliis pallidioribus, floribus etiam pallidioribus & minoribus, vasculis rotundis hirsutis, & caule præterea caret.

Neminem Herbariæ rei Scriptorem hujus Violæ fecisse mentionem observo, præter Maur. Hoffmannum, cui in *Floræ Alt. Del. Hort. p. 63.* dicta videtur, Viola montana ananthos, stamine perpusillo luteo, cui capsula oblonga triangula succedit. Floræ Jenensis Auctor, cui eam primum indicaveram, Violam Alpinam apetalam, foliis rigidis rotundis, amplis vocavit *Fl. Jen. p. 274. Edit. Sec. p. 233.* Alpina quidem perperam dicitur, cum in montibus humilioribus nascatur, ut & apetalam minus bene, cum ab hoc, tum ab illo; copiosos enim primo vere profert circa radicem flores petalodes, sed cito transeuntes, cumque infœcundi sint plerique hi flores & cito emarcescant, foliisque occultati lateant, factum fuit, ut ho-

rum

rum Auctorum, ad caules tantum respicientium, oculos fugerint. Sat tamen circumspēcte Floræ Jenensis auctor Rupprius, quando prius stamina & embryones frequentissime se observasse dixerat (in caulibus procul dubio) mox subjicit, nolle se huic veræ Violæ speciei petala denegare.

VIRGA AUREA AMERICANA HIRSUTA,
RADICE ODORATA JONCQ. HORT. T. CCCIV. F. 391.

E Virgis aureis, quibus abundant Americæ Septentrionalis provinciæ, prima hæc in Europam delata fuit, quæ quamvis vulgaris fit & in Hortum illata non facile pereat, tamen tantum abest, ut bene cognita sit, ut potius a multis non intelligatur, & a quibusdam, cum antea descripta esset, pro nova proposita fit. Cujus procul dubio causa est, quod nemo ejus bonam dederit figuram. Est quidem inter Icones Brossæanas laudabilis ejus figura, sed cum nondum publici juris factæ in paucissimorum versentur manibus, figuram ad vivam plantam factam hic dare volui.

Parkinsonus & Bobartus pedalem & sesquipedalem tantum altitudinem ipsi tribuunt, sed nobis, in fictili etiam, ad bicubitalem & tricubitalem usque altitudinem assurgere observata est, caulibus ex eadem radice repente pluribus, erectis, teretibus, virentibus, obiter striatis, tenui hirsutia pubescentibus, in quibus folia nascuntur ex angustiore principio sensim dilatata & in mucronem acutum terminata, per margines satis profunde serrata, venosa & nonnihil rugosa, utrinque viridia, molli hirsutia, præsertim inferiori parte, obducta; quæ hirsutia non tam visu, quam tactu percipi potest, & in sicca planta magis, quam in virente conspicua est, suntque folia siccæ plantæ magis, quam virentis, aspera.

Flores in summis ramulis nascuntur plurimi, flavi, spicatum digesti, spica media reliquis crassiore & surrecta, lateralibus plerumque inflexis, in quibus flores unam præcipue partem spectant. Flores autem fasciculatim nascuntur, parvi, calyce oblongo gracili squamoso præditi, e quibus semiflosculi radiatim expansi prominent, in duas tresve exiles crenas in summitate divisi; flosculi autem (tres, quatuor & quinque) pro floris ratione majusculi sunt, in quinque lacinas divisi, quorum stylus e flosculo prominet & utriculum secum rapit, ita ut, antequam utriculum farinam fundat & stylus in cornicula revolvatur, exiguæ clavæ figuram amuletur. Semina minuta papposa sunt. Folia saporem habent ad Virgam auream vulgarem accedentem. Flores tenuem subdulcem odorem spirant. Septembri autem mense ii vigere solent.

Seorsum figura marginali prima florum fasciculus, 2. 3. 4. 5. semiflosculi, 6: flosculi, 7. folium inferius sculpta sunt.

Foliis profunde ferratis, molli hirsutia pubescentibus, & floribus parvis ab aliis speciebus distinguitur.

Parkinsonus primam ejus mentionem fecit *Theatr. p. 542.* Virgæ aureæ Americæ titulo, ubi non male describitur, figura autem deest. Postea Virgæ aureæ Virginianæ, foliis magis rugosis & nonnihil incisus nomine ejus mentionem fecit *Bodeus a Stapel in Theophr. p. 365.* & iconem partis ramuli adjecit. Dein nomine Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ in *Bruyn. Hort. R. Bles.* & Virgæ aureæ Americanæ,

F. 391.

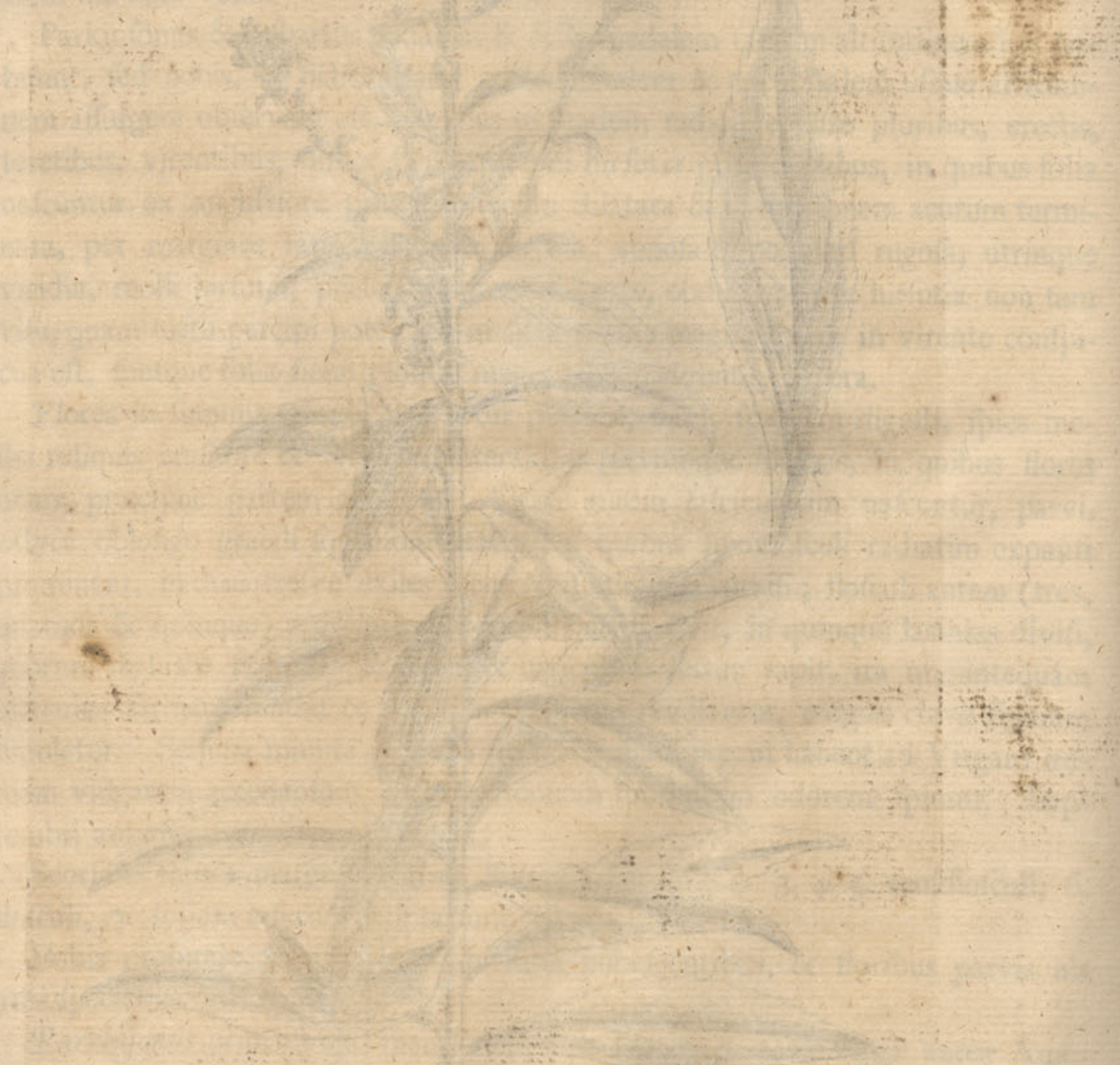

Virga aurea Amer. hirsuta, radice odorata Joncq.

Gen. Auct. ...
ca. 1800 ...
...
...

VERGA AUREA AMERICANA HIRSUTA
RADICE ODORATA MONCO HORT. T. CCCII. F. 11

E Verga aurea, quibus ...
...
...

...
...
...

F. 392.

Virga aurea Am. aspera.
foliis brevioribus serratis.

Americanæ, radice odorata in *Cat. Sch. Bot. Hort. R. Par.* & Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ, radice odorata in *Foncq. Hort.* proposita fuit. Inde dicta fuit in *Hort. Reg. Par.* Virga aurea Canadensis hirsuta, panicula minus speciosa; quod nomen servat *Tournefortius* in *Institutionibus* & *Vaillant* in *Comm. Ac. R. Sc. Ann.* 1720. p. 308. n. 14.

Morisonus tanquam a nemine ante se animadvertam descripsit in *Præl. Bot.* p. 323. Virgæ aureæ Americanæ hirsutæ, radice odorata, foliis ferratis nomine, sed nimis breviter & defunctorie, nec folia tam superius, ut vult *Morisonus*, quam inferius pube obducta sunt.

Virgam auream ferratis foliis, Americanam, hirsutam dixit *Bocc. Mus. Part. I. in Ind. ad Tab. 7.* ubi duplex num. 3. figura minuta inepta habetur. Similiter, transpositis saltem vocabulis, Virgam auream ferratis foliis hirsutis, Americanam dixit *Plukenetius Alm. p. 389.* & figuram exhibuit *Phytogr. Tab. 236. fig. 2.* quæ figura Stapeliana quidem melior est, sed ad ficcam facta, in qua omnia hirsutiora, nec flores eorumque situs exprimi possunt. Porro *Plukenetius* flores justo rariores exhibet, & folia nimis crebro crenata, nec satis producta. Quæ forte causa est, quod figuram illam a Synonymis *Plukenetii* disjungat & Virgæ aureæ Canadensi, *Digitalis folio Sarrazin* adscribat *Vaillant* in *Comm. Ac. R. Sc. Ann.* 1720. p. 307. n. 6. Quænam illa *Digitalis folio* sit, non novi, existimo autem a *Plukenetio* nostram plantam designari, cujus folia cum *Digitali* parum habent similitudinis, figuram autem *Plukenetii* minus bonam esse, a specimine imperfectiori provectam.

A *Bobarto* in *Hist. Oxon.* bis recensetur, primo sub allato supra *Plukenetii* nomine, dein titulo Virgæ aureæ floribus fistulosis *Senecionis* instar, foliis latioribus ferratis *Part. III. p. 125. Sect. VII. Tab. 23. fig. 23. serie 3.* in qua figura flores pessime exprimuntur, nec facile constiterit, cur fistulosos *Senecionis* instar dicat. Non opinor flosculos eum intelligere, qui omnibus Virgis aureis non tantum, sed & aliis floribus *Compositis* sunt fistulosi. Calyx autem fistulosus nec in hac Virga aurea, nec in *Senecione* proprie ita dicitur.

**VIRGA AUREA AMERICANA ASPERA,
FOLIIS BREVIORIBUS SERRATIS T. CCCV. F. 392.**

BICUBITALES huic sunt caules, culmi ad basim crassitie, teretes, pilosi, teneriter striati, crebris foliis ab imo ad summum usque vestiti, inferioribus majoribus, superioribus sensim minoribus, per margines ferratis, hirsutis & asperis, nervo & venis aversa parte pilosis, superiori parte pilis destitutis, ferraturarum marginibus crenarum vestigiis, tactu potius, quam visu percipiendis asperatis, coloris parte superiori obscurius viridis, inferiori nonnihil pallidioris.

Pedali & sesquipedali a fastigio distantia caules in ramulos abeunt, in quibus flores nascuntur creberrimi, in spicis nonnihil reflexis uno versu dispositi, parvi, flavi, ex semiflosculis minutis integris, aut vix visibiliter incis, & flosculis aliquot, quam Virgæ aureæ *Novæ Angliæ*, rugosis foliis crenatis *Flor. Lugd. Bat.* nonnihil majoribus, conflati, calyce angusto virente squamoso inclusi, quibus femina subjiciuntur gracilia, pappo tenui candido terminata.

M m m m m

Foliis

Foliis brevioribus & nonnihil latioribus, obscurius virentibus, ab imo ad summum fere usque ferratis, floribus in spicis numerosioribus, paullo serius apparentibus, & quod planta nonnihil minor sit, a Virga aurea novæ Angliæ, rugosis foliis crenatis *Herm.* differt. Utraque, tam hæc, quam illa, foliis latioribus a vulgari Virga aurea Americana hirsuta distinguitur.

In margine spicarum figura prima & secunda floridi racemuli, tertia & quarta flores, quinta & sexta semiflosculi, septima & octava flosculi, caulis etiam pars media & folium inferius seorsum appicta sunt.

Sponte nascitur in Virginia & Carolina: Septembris medio apud nos floret.

Forte hæc est, quam Virgam auream Novæ Angliæ, rugosis foliis crenatis, obscurius virentibus dixit Hermannus *Flor. Lugd. Bat.* p. 25.

*VIRGA AUREA CAROLINENSIS, LINARIÆ
MONSPESSULANÆ FOLIIS T. CCCVI. F. 393.*

BICUBITALIBUS & altioribus surgit caulibus rectis, digitum minorem versus radicem crassis, teretibus, inferius rubentibus, striatis, superiora versus sensim tenuioribus, foliis ab imo ad summum usque crebris, perangustis, non crenatis, vestitis, Linariæ Monspessulanæ odoratæ *f. B.* similibus, verum non glabris, sed subhirsutis. Qui caules versus summitatem frequentes emittunt ramulos virentes pyramidatim digestos, quos frequentia item folia reliquis similia, sed breviora & angustiora, cingunt, quorum cymis flores modo unus, modo plures innascuntur, parvi, calyce præditi oblongo gracili, squamoso, quo continentur semiflosculi pusilli flavi (figura 1. seorsum) & flosculi (figura 2. & 3.) non stellatim divisi, ut in aliis speciebus, sed integri in summitate, ab altero latere clausi, ab altero aperti, unde stylus erumpit in duo cornicula longiuscula divisus, cuiusmodi etiam stylo semiflosculi gaudent. Flosculi ac semiflosculi feminibus infident brevibus, pappo tenui terminatis.

Folia, quæ in imo caule nascuntur, figuram habent eandem cum iis, quæ medium caulem occupant, nec ab iis differunt, nisi quod aliquanto breviora & obtusiora sint. Saporem habent similem, vel eundem plane cum Conyza Canadensi annua acri alba, Linariæ folio *Bocc. Rav. p. 85. Tab. 46. i. e.* Virga aurea Virginiana annua *Zan. Inst. R. Herb. p. 484.*

In Hibernaculo Elthamensi floruit anno 1727. Novembris fine, cumque tam fero flores protulerit, dubium mihi visum, num flosculi essent naturales, & an non alia tepidiore tempestate, flosculorum aliorum instar aperirentur, si nempe maturius floreret.

Nulla fere est ex notis Virgæ aureæ speciebus, quæ huic comparari queat. Virga aurea longissimis & angustissimis foliis *Hist. Oxon. Part. III. p. 124. n. 10.* & Virga aurea floribus fistulosis, Senecionis instar, foliis angustioribus, non ferratis *Morif. Ibid. p. 125. n. 27.* quæ aliquam in titulo similitudinem habent, quam longe a nostra differant, descriptiones earum, licet nimis breves, docent.

F. 393.

F. 394.

*Virga aurea Cambrica,
floribus conglobatis.*

*Virga aurea Carol.
Linaria Monsp. foliis.*

*VIRGA AUREA CAMBRICA, FLORIBUS
CONGLOBATIS T. CCCVI. F. 394.*

HANC Virgæ aureæ speciem debemus indefesso labori Ed. Lloydii, qui eam in pascuis montis Glyder primus observavit, an vero species a vulgari distincta, aut non potius ejusdem varietas sit, ulteriori examini reliquit. Multi autem sunt anni, quibus tum in Horto Elthamensi, tum in aliis, a vulgari distincta permanfit. Præcipua differentia est, quod flores in summis tantum caulibus hæreant plures, densius in spicam brevioribus obtusam congesti. Præterea humilior est, caule graciliore, foliis minoribus, angustioribus & hirsutioribus prædita. Maturius etiam, quam vulgaris, floret, præsertim in hortis.

Palmares autem ei & dodrantales sunt cauliculi, ex eadem radice simplices seu non ramosi, in hortis etiam pedalem altitudinem non facile excedentes, quibus folia adnascuntur ad basim subrotunda, in caule vero longiora, dentibus inferius subrotundis, superius vero longioribus & acutioribus obiter incisa, venosa, præsertim parte inferiore, tenui hirsutia, circa margines præcipue, dense obsita, in ipsis enim foliis ea vix percipitur, parumque est, quod incanum dici mereatur in his foliis, quapropter recte subincana saltem dixit Lloydius, nam potius ad viriditatem ea vergunt. Caules porro crebris pilis brevibus, sed præcipue foliorum pediculi basim versus, obsiti sunt.

Ceterum flores in summis caulibus hærent plures, pediculis brevibus insidentes, nunc singuli in singulis pediculis, nunc bini ternive & subinde quaterni, in quibus singulare videtur, quod styli extremitas non revolvatur in cornicula, verum veluti in duas lacinias floridas surrectas & conniventes dividatur. Flosculi, quam vulgaris, angustiores lacinias habere videntur. Calyx cylindræus e squamis angustis constructus est.

Floret Junii initio in hortis, locis autem natalibus serius. Plures porro in hortis ex eadem radice caules profert & folia longiora, quam in locis, ubi sponte provenit, acquirit. Semiflosculos seorsum figura marginali 1. & 4. flosculos figura 2. & 3. appinximus.

Dicta fuit, Virga aurea montana, folio angusto subincano, flosculis conglobatis *Raj. Syn. St. Brit. Edit. Prim. p. 50. n. 3. Sec. p. 81. n. 3. Tert. p. 177. n. 4. Hist. Oxon. Part. III. p. 125. n. 18.* (malui dicere floribus, quam flosculis, quoniam hi in omnibus Compositis floribus conglobati dici possunt.) Virga aurea Cambriæ *Pet. Herb. Brit. Tab. 16. f. 11.* Petiverus iconem Virgæ aureæ vulgaris ex *Epit. Camer. p. 748.* mutuam dedit & pro hac inepte venditavit.

Quatuor retro annis in tumulo arenoso, juxta palustrem planitiem prope *Petersfield*, ortum versus sito, in Hantonienfi comitatu, Virgas aureas observavi Augusto mense pumilas, biunciales & palmares cum acuminatis æque ac obtusis foliis, quas non nisi vulgaris speciei varietates esse mihi compertum est. Videbantur eæ mihi referri posse ad Virgam auream montanam biuncialem pumilam, foliis acuminatis *Pluk. Alm. p. 390. Tab. 235. f. 7.* & Virgam auream montanam biuncialem pumilam, foliorum apicibus obtusis *Ibid. f. 8.* In icone Plukenetii omiffæ sunt, sculptoris procul dubio incuria, crenæ foliorum, flores autem, qui

cum tota planta naturali magnitudine depicti videntur, minores sunt, quam ut, quod quærit Plukenet, ad Virgam auream omnium minimam *Hort. R. Par.* quo etiam refert postea *Vaill. Comm. Acad. R. Scient. A. 1720. p. 308. n. 16.* referri queant. Observandum autem tum a Tournefortio, tum ab Hermanno, tum a Vaillantio minimæ illi *H. R. Par.* eandem haberi, Virgam auream omnium minimam, floribus omnium maximis in *Par. Bat. p. 245.* descriptam & depictam. Plukenetius non dicit, unde sua habuerit specimina, an spontanea, vel an in horto lecta fuerint. Quamvis autem spontanea fuerint, non videntur flores ejus Hermannianæ plantæ, licet in horto enutritæ, comparari posse. Observo autem Hermannianæ plantæ specimen siccam in Phytophylacio Sherardino, cum foliis glabris, floribus majusculis, oblongis pediculis infidentibus, iconi & descriptioni Hermanni optime respondens, a Plukenetii figuris longe distans, ut non immerito Plukenetianæ plantæ vulgaris tantum varietates mihi videantur. Pro Hermanniana ex Horto Lugduno-Batavo memini transmissam vidisse plantam cum Cambrica nostra eandem, quæ tantum abest, ut cum icone & descriptione Hermanni, exemplari item sicco, quod Hermanni tempore in dicto Horto lectum fuit, conciliari queat, ut potius longe diversa videatur. Est porro in laudato Phytophylacio Sherardino exemplar Virgæ aureæ montanæ minoris *Barrel. Obs. 1069. ic. 783. Bocc. Mus. Part. II. p. 169. Tab. 118.* ab ipso Boccone, qui suas plantas ficcas legaverat Guil. Sherardo, profectum; quam plantam Synonymam facit *Vaillant* dicto loco *H. R. Par. & Par. Bat.* plantæ. In quam sententiam ire non possum, quod specimina illius folia habeant superne hirsuta, inferne magis etiam, quam Cambrica nostra, subincana, flores autem dense congesti sint, & pediculis multo brevioribus infideant, (notandum rariores minus bene a Barreliero & Boccone exprimi) Cambricæ nostræ instar, cujus ego varietatem existimarem, nisi folia essent latiora in medio, versus extremitatem autem magis acuminata.

Virga aurea humilis, a vulgari distincta D. Sherard. *Raj. Syn. St. Brit. Ed. Sec. App. p. 341.* Virga aurea vulgari humilior *Ejusd. Syn. Ed. Tert. p. 176. n. 3.* planta est pedalis, foliis ad basim pluribus, semunciam latis, duas uncias longis, pediculis bi- & triuncialibus infidentibus, per ambitum serratis, leniter hirsutis: inferiora caulium folia his similia sunt, superiora vero minora multo fiunt, e quorum alis per maximam caulis partem flores in pediculis brevibus, tres quatuorve simul nascuntur, in spicam veluti dispositi, qui vulgari nonnihil majores videntur. Hæc ex specimine Sherardino, quod collectum est in Hibernia, locus autem specialis omissus. Atque hæc tum pro cognitione, tum pro distinctione hujus speciei sufficiant.

**VIRGA AUREA MARILANDICA, CÆSIA,
GLABRA T. CCCVII. F. 395.**

EST in Phytophylacio Sherardino Virgæ aureæ specimen parvum, nostræ simile, & ni fallor, idem, cum nomine Virgæ aureæ Marilandicæ, foliis longis angustis acutis, ramulis seu virgis floriferis, e foliorum alis exeuntibus longa serie *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 168. n. 18.* ubi eam sequentem in modum describit:

F. 395.

Virga aurea Marilandica, caesia, glabra.

